

děti, které po něm dosud přísluší do Rakouska, pocházel z Dolních Rakous, že česky neuměl, že však matka jest Češka a s dětmi česky mluví. Žal. úřad tudíž patrně založil svůj úsudek o tom, že děti tyto jsou národnosti české, toliko na té okolnosti, že jejich ovdovělá matka jest Češka. Jelikož pak, jak nss rovněž opět vyslovil, pro národnost dítěte v první řadě jest rozhodnou národnost manželského otce a to i po jeho úmrtí, pokud zde nejsou zvláštní důvody nasvědčující opaku, spočívá závěr žal. úřadu na nesprávném právním názoru.

Podobně se má věc v příčině dítěte Viléma P. Neboť tu vychází ze správních spisů, že toliko nevlastní otec tohoto dítěte jest národnosti české, kdežto matka jeho, o níž však není zjištěno, je-li ovdovělou, či je-li dítě nemanželské, jest národnosti německé. Póněvadž pak pro národnost dítěte, jak již shora uvedeno, v první řadě rozhoduje národnost manželského otce, po případě nemanželské matky, spočívá závěr žal. úřadu rovněž na nesprávném právním názoru, jako by pro národnost tohoto dítěte rozhodnou byla především národnost nevlastního otce.

Pokud jde o děti Julii, Františka a Karla R., tedy prohlásil jejich otec, že jest Němec, kdežto manželka jest Češka a i vyslýchaný svědek udal totéž. Vzhledem k tomu založil patrně žal. úřad svůj závěr o české národnosti dětí toliko na okolnosti, že matka jejich jest Češka. Jelikož však, jak nss již opět vyslovil, pro národnost dětí v první řadě rozhoduje národnost manželského otce, spočívá tento závěr na nesprávném právním názoru.

Pokud konečně jde o Josefu T., tedy udala její matka, že otec jest Němec ze Slezska, mluvící jen málo česky, kdežto ona sama jest Češka. Výpověď svědků, že oba rodiče mluví mezi sebou, s dětmi i s lidmi až na jedinou výjimku česky, není ovšem dostatečným dokladem pro to, že by i otec byl nyní české národnosti. Naopak bude třeba zjistiti ještě jinými objektivními znaky, zda otec skutečně jest německého původu a zda i nyní ještě jest německé národnosti, po případě zda národnost svoji změnil a jest nyní národnosti české.

Z uvedených důvodů bylo rozhodnuto jak shora uvedeno.

Č. 2670.

Školství — Administrativní řízení: I. V řízení před úřady zřízenými pro dozor ke školám neplatí den podání rekursu na poštu za den podání u příslušného úřadu. — **II.** Úřady ty nemají povinnost opatřovati svoje rozhodnutí poučením o opravných prostředcích.

(Nález ze dne 20. září 1923 č. 15.427.)

P r e j u d i k a t u r a: Boh. 1994 adm.

V ě c: Místní školní rada v R. proti ministerstvu školství a národní osvěty o odmítnutí rekursu jako opožděného.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: — — —

Stížnost nebrojíc proti právnímu názoru, podle něhož rekurs mohl býti považován za podaný včas, jen byl-li v zákonné lhůtě podán u zemské školní rady, neberouc dále v odpor skutkového zjiště-

ni, že rekurs došel k zškr-ě po uplynutí 14denní lhůty čítané ode dne doručení, a sama po stránce skutkové uvádějíc, že okr. šk. výbor ve Š. rekurs jemu předložený ještě v této lhůtě odevzdal poště k odeslání na zškr., namítá:

1. Žal. úřad, nepokládaje již dne, kterého rekurs okr. šk. výborem odevzdán byl poště k odeslání na zškr-u, za den podání rekursu u zškr-y, jednal proti všeobecné zásadě administrativního řízení, že den, kterého rekurs jest dán na poštu, pokládá se za den, kdy rekurs byl podán.

2. Žal. úřad měl rozhodnutí předsedy zškr-y zrušiti jakožto vadné, ježto proti předpisům § 3 zákona z 12. května 1896 č. 101 ř. zák. neobsahovalo poučení o opravných prostředcích.

3. Z obdobných důvodů je nezákonné, že i žal. úřad sám své rozhodnutí neopatřil poučením o opravných prostředcích.

Ve všech těchto uplatňovaných směrech jest však stížnost bezdůvodnou.

K 1. totiž úřad právem nepřihlížel ke dni odevzdání rekursu poště k odeslání na zákonný podací úřad, jímž byla zškr v Brně, jakožto ke dni skutečného podání rekursu, neboť nelze z ničeho odvoditi tvrzené stížností »všeobecné zásady« administrativního řízení, podle kteréž by den odevzdání poště slušelo považovati za den podání. Zejména nepožadují toho ohledy na správný chod neb úplnost řízení. Procesním pravidlem mohla by tvrzená zásada státi se jen mocí pozitivního předpisu procesního. Avšak všeobecná norma řečeného obsahu neexistuje a speciální norma 3. odst. § 1 zákona z 12. května 1896 č. 101 ř. z., předpisující, že den, kterého rekurs jest dán na poštu, pokládá se za den, kterého rekurs byl podán, vztahuje se jak podle úvodu §§ 1 i 3, tak podle nadpisu cit. zákona jen na řízení před úřady politickými, jichž organizace spočívá na zákonu ze dne 19. května 1868 č. 44 ř. z. a jimiž nejsou úřady školské, zřízené na základě zvláštních zákonů (zákon z 25. května 1868 č. 48 ř. z. § 10 a mor. zákony zemské z 12. ledna 1870 č. 3 z. z. i z 27. listopadu 1905 č. 4 z. z. ex 1906) pro dozor ke školám (srov. nález tohoto soudu Boh. 1994 adm.).

Ježto zškr jest nesporně úřadem školským, nelze tedy v daném případě upotřebiti tohoto speciálního předpisu.

K 2. stačí poukázati k tomu, co k 1. bylo dovozeno ohledně oboru působnosti zákona z 12. května 1896 č. 101 ř. z. Ježto předpisy tohoto speciálního zákona, zejména předpisu jeho § 3 nařizujícího pojetí právního poučení do rozhodnutí a opatření úřadů politických, nelze rozšiřovati na rozhodnutí o opatření úřadů školských, neodporovalo zákonu, že zškr své rozhodnutí právním poučením neopatřila a že žal. úřad neshledával v tom vady řízení.

K 3. nehledíc k tomu, že by platilo totéž, co jest uvedeno k 2., jest námitka bezdůvodnou již z té příčiny, že proti rozhodnutí žal. úřadu, jakožto nejvyšší administrativní instance, ani žádný řádný prostředek opravný není dán.

Stížnost, jež není opodstatněnou v žádném ze svých bodů, slušelo tudíž zamítnouti.